

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Panegyricvs, Die Natali Academiae Theodorianae
Paderbornensis, Reuerendissimo, atq[ue] Illustrissimo
Principi, ac Domino, Theodoro, Episcopo Ecclesiae
Paderbornensis, S. R. I. Principi, Fvndatori Eivs ...**

Horrion, Johann

Paderbornæ, 1616

Capvt I. Prooemium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14243

PANEGYRICI, DIE NATALI ACADEMIÆ THEODORIANÆ PADERBORNENSIS, EIVS ILLUSTRISSIMO Principi Fundatori oblati.

LIBER III.

De Illustrissimi Principis in fundanda Academia consilio.

CAPVT PRIMVM.

Proœmium.

QUOD, Princeps Illustrissime, honesti liberi suæ aduersum Parentes, & suæ stirpis auctores pietatis esse putant, vt cum eos omni officio colant, tum eorum præclare factis cognoscendis, atq; commemorandis plurimum delectentur: eodem videmur nos, quique vnquam in hac Academia, bonis litteris inseruiant, erga te optimum, ac præstantissimum eius parentem animo esse debere. Est igitur profecto nostrarum partium, posteaquam de VVestphalia, atque Paderborna, quæ est Academiae quasi patria, nonnulla dicta sunt, vt de tuis quoque, Princeps Illustrissime, laudibus differamus. **A**tenim video iam illam tuam omnium dictorum factorumque moderatricem, ac magistram Modestiam, ad hanc solam mentionem laudis contraxisse frontem, & tristiore, quam

quàm adhuc, vultu accipere orationem meam. Sic enim illa te iam inde à prima infantia finxit, atque formavit, vt cum omnia vnius DEI causa facias, à quo omnia sunt profecta, DEVM ipsum sat magnum tuarum virtutum pretium putes: vt proinde anxie semper verenti, ne vel aliud ac DEVM spectasse, vel aliquid eius munerum ascripisse tibi videare, molestia sit atque fastidio omnis tuarum rerum commemoratio. Atque hanc equidem, tuam, Princeps Optime, submissionem animi, semper, fateor, pro eo ac debui, tanquam coelestem in hoc dignitatis fastigio virtutem, sum veneratus: tamen hodiernus dies nonnullam mihi dubitationem attulit, essetne tali tempore illi de iure suo cedendum, atque paullisper, publici commodi causa, ab illa consuetudine desectendum. Sic enim cogitabam: si id vereatur tua Modestia, ne tua laus quicquam de DEI gloria decerpatur, nunc profecto illud esse cum de tua laude filere sit nefas, quoniam, nisi te publice laudato, DEI gloriam obscurari necesse est. Non enim DEVS, cum hanc tibi Academiae fundandae cogitationem obiecit, paucis mortalibus consulebat, sed compluribus late terris, atque populis: non ad fructum exigui temporis, sed ad perpetuitatem consequentium saeculorum: non viles, atque incertas utilitates, sed sapientiae lucem, solidae gloriae segetem, adiumenta sempiternae salutis, felicitatis praesidia comparabat. His talibus tantisque muneribus vt gratiae, quas Deo certe debemus, aliqua ex parte respondeant, par est eas non in arcana tantum, ac tacita cogitatione, sed publicis, illustribusque mandatis monumentis, in media hominum luce versari. Quod si ita est qui fieri potest, vt, cum beneficia quae DEVS Opt. Max. Te Princeps Illustrissime ministro, nobis praestitit, palam celebrentur, de eo, quod abs te praclare gestum est, fileatur? Verebar deinde iudicia postero-

sterorum. Quid enim existimas illos esse dicturos, si tuum, tanti beneficij auctoris nomen ad eos absque vlla transmissimus, vel tuorum commemoratione meritorum, vel nostræ testificatione pietatis? Num causam dicere licebit, quin nos omnium mortalium inuenuissimos, atq; ingrattissimos fuisse iudicent? Tametsi enim nihil est tibi gloriosius, quàm, cum tanta perfeceris, nihil gloriæ amore fecisse, tamen, posteaquam, pro rerum gestarum claritudine, gloria te sequitur vel inuitum, nostra certè causa tibi lætandum est, cum his operibus tuis magnificis, atque præclaris gloriam tribuimus, quæ nisi in laude poneremus, nunquã induceremus animum, vt, quod vnum optas, his abs te nobis paratis commodis vteremur. Qui enim illum merita laude priuat, cuius beneficium habet, is profecto satis ostendit eius se beneficij fructu non moueri. Atque hæc quidem succurrebant reputanti, quid nostram in te pietatem deceat, & quid virtutibus tuis debeatur. Sed quoniam attendendum quoq; fuit quid modestia tua, quid aures ferre possent, faciendum mihi visum est, vt, tua, Princeps Illustrissime, causâ, laudatione quidem abstinere, ne tamen, suum Fundatorem, ac Parentem Academia quondam ignoraret, breuiter, quid in ea instituenda consilij sis secutus exponerem. Itã enim fore confidebam, vt neque posteros quicquam eorum fugeret, quæ scire interesset, neque tuæ modestiæ negotium facerem. Tametsi enim nihil horum absque tua laude dici potest, ita tamen dicentur, vt non in ijs laus tua, sed eorum vtilitas quæsita videatur, in quorum commoda tantum curarum, opumque contulisti.